

νά ανταγωνισθῆ πρὸς τοὺς πειράτας τῆς Λιβυκῆς παραλίας· ὅθεν ἠναγκάσθη καὶ εἰς φόρον ἐπονειδίσιον νά υποβληθῆ συνθηκολογήσαν μετ' αὐτῶν. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀποκλειομένων κατ' ὀλίγον τῶν ἄλλογενῶν πλοίων ἀνέλαβε τὰ δικαίωματα αὐτῆς· ἡ ἐγχώριος ναυτιλία.

Καὶ τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ἐκ 45 χιλ. ναυτῶν μόνον 9 χιλ. ὑπηρετοῦσι τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον, αἱ δὲ 36 χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἀλιείαν καὶ τὸν παράπλου· ὥστε ἡ πρόδος προσδοκᾶται ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν σχέσεως. Ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ πεντακοσίων χιλιάδων πῖθων ἐμπορεύματα εἰσάγονται καὶ ἐξάγονται εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσαλίας· ἐκ δὲ τούτων τὰ δύο τριτημῆρια γίνονται διὰ Γαλλικῶν πλοίων. Καὶ ἂν φαινῆται ἀπίθανον νὰ καταλάβῃ ποτὲ ὁ λιμὴν τῆς Νεαπόλεως τὸν ὅρον τούτου τῆς εὐτυχίας, δύναται ὅμως τοῦλάχιστον νὰ ἐναμιλλᾶται πρὸς τὸν τῆς Τεργέστης καὶ τοῦ Λιβούρνου· ἐπειδὴ ἡ ναυτιλία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ τῆς Νεαπόλεως πλεοεκτοῖσι τῶν ἄλλων κατὰ τὴν οἰκονομίαν, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς Καλαβρίας καὶ τοῦ Ἀδρουτικῆς χωρηγοῦσιν ἄφθονον ὕλην εἰς τὴν ναυπηγίαν.

Διατὶ εὐδαιμονοῦσιν ἡ Γένουα, τὸ Λιβούρνου καὶ ἡ Τεργέστη· διότι ἀνεγνωρίσθησαν ἐλευθεροὶ λιμένες, ὅπου κατάγονται πάντων αἱ πραγματεῖαι. Ἡ μετακομιδὴ αὐτῶν προκαλεῖ τὴν ναυτιλίαν, ἀνάγκη δὲ νὰ ἐμπορευῆται τις πρὸς ἴδαν αὐτοῦ ὠφέλιαν. Ἀλλὰ τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τινῶν ξένων ἀγωγίμων βαρῶν τελώνιον τῆς Νεαπόλεως ἀναγκαιεῖ τὴν αὐξήσιν τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας. Ἐνεκα τούτου τὰ Νεαπολιτικὰ πλοῖα ναυλοῦνται μόνον ὡς εὐθηνότερα· ἀλλὰ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ὑπάρχει ἄτιμον καὶ ἀβεβαίον· διότι ἕκαστος ἔθνος ὑπερασπίζεται τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σημαίαν κατὰ τὸν συναγωνισμὸν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Γαλλία ἀπηγόρευεν εἰς τὰ ξένα πλοῖα τὸ μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ Νουμιδίας (Ἀλγερίας) μεταγωγικὸν ἐμπόριον.

Ἀφ' οὗ ἡ Νεάπολις ἤρξηε τὸ τιμολόγιον αὐτῆς, ἠνάγκασεν ἀναλόγως τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ξένων, ἀναγκαιὸς δὲ ἔπειτα καὶ τὴν ἐξτρωγὴν τῶν ἐγχωρίων πρὶ ὄντων. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡ ἀλλογενεὺς ἐμπορίου συνίσταται τὸ μέγιστον μέρος τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου, ὅπου δὲ αὐτὸ λείπει, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἀνάπτυξις βραδύνεται, ἢ οὐστὲλλεται· διότι οὐδεὶς ἀπομονοῦται τῶν ἄλλων ἀκινδύνως. Ὅθεν ὅταν ὑπερπλεονάζωσιν οἱ τελωνιακοὶ δασμοί, εἰσάγονται μὲν πάλιν δημοῖως τὰ τελωνιζόμενα· ἀλλὰ τὸ λαθρεμπόριον ἀναπληροῖ τὴν συνήθη καὶ νόμιμον συναλλαγὴν πρὸς βλάβην καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ ταμείου, μάλιστα δὲ τῶν καταναλωτῶν.

Τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως ἔχει ὀλίγην βιομηχανίαν· ὁ κύριος δὲ αὐτοῦ πλοῦτος πηγάζει ἐκ τῆς γεωργίας. Ὅθεν νὰ αἰτηρᾷ τοῦ τόπου, τὴν μεταξάν, τὸ ἔριον, τὸ βαμβάκιον καὶ τοὺς καρποὺς πρέπει νὰ πολλαπλασιάσῃ καὶ βελτιώτῃ ἐξαιρέτως ἡ Κυβέρνησις. Διότι μέχρι τοῦδε μόλις τὸ ἕμισυ τῆς γῆς καλλιεργεῖται. Ὅποιαν ὠφέλιαν ἤθελεν ἀποφέρει ἡ γεωργία τούτων πεδιάδων καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀπουλίαν! ἐν ᾧ ἡ ἐκ τινῶν τεχνουργιῶν προσγινομένη ἀφορᾷ μόνον τοὺς ξένους ἐργοστασιάρχας Γάλλους, ἢ Ἀγγλους,

ἔπειτα καὶ ἡ ποιότης τῶν ἔργων τῆς βιομηχανίας τῶν ἐξελέγγεται· εὐτελής καὶ κατωτέρα τῆς τῶν ξένων πρὸς βλάβην τῶν ἀγοραστῶν. Καὶ μόνον τὸ βαμβάκιον καλλιεργούμενον καὶ βελτιούμενον, πωλούμενον δὲ καὶ εἰς συμφέρουσαν τιμὴν ἤκει νὰ φέρῃ μεγάλη κέρδη εἰς τὴν Νεάπολιν· ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς λαμβάνομεν τὴν πρώτην ταύτην ὕλην ἐκ τῆς Ὀμοσπόνδου Ἀμερικῆς.

Ἐν γένει ἡ ἐκ τῆς γεωργίας ὠφέλεια, δύναται νὰ διπλασιασθῆ, ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς τοῦτο. Καὶ ἂν κατὰ τὸν K. Fulchiron τὸ δεκάπλεθρον γῆς ἀποφέρει σήμερον 120 φράγκα, ὁ μέσος οὗτος ὅρος αὐξάνει μέχρι τῶν 200 εἰς τὴν Καμπανίαν, τῶν 460 δὲ εἰς τὴν Νεάπολιν. Ὅστε ὅλη ἡ ἐτησία πρόσοδος· ἐκ τῶν γεωργικῶν ἔργων λογιζομένη 600 ἑκατομμυρίων δύναται νὰ διπλασιασθῆ.

Ἄν τὰ προϊόντα αὐτὰ ἀναλλάσσονται ἐλευθέρως πρὸς τὰ τῆς ἀλλοδαπῆς, θέλει περισσεύει μὲν ἡ κατανάλωσις, ἐλαττωθῆ δὲ ἀναλόγως τὸ λαθρεμπόριον.

Ὅσα εἴπομεν περὶ τῆς Νεαπόλεως δὲν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν Σικελίαν. Ἐπειδὴ ἡ χώρα ἀποχωρίζεται ἐκείνης οὐ μόνον διὰ θεσμῶν διαφορῶν, ἀλλὰ καὶ ἀντιπαθείας σχεδὸν ἐθνικῆς· ὅθεν ἄριστος ἐσπούδασε νὰ ἀποσεισῇ τὸν ζυγόν. Χάριν δὲ τούτου στασιαζούσα προξενεῖ ἀκατάπαυστον ἀνησυχίαν, καθὼς σχεδὸν ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν ἢ Ἰρλανδίαν. Διαφέρει ὅμως αὕτη πολὺ· καθότι ἡ Νεάπολις οὐδέποτε ἔπαυσε κηδομένη τῆς Σικελίας, ἥτις μόνον τὸ 1/4 τῶν φόρων εἰσφέρει, ἂν καὶ ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀποτελῆ τὸ τρίτον τῶν κατοικῶν ὅλου τοῦ βασιλείου· ἔπειτα δὲ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς γεωργίας καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν καπνῶν δασμοῦ, μάλιστα δὲ τῆς στρατιολογίας (1) ἔχει ὅμως τοὺς αὐτοὺς νόμους καὶ τὸν αὐτὸν τῆς διοικήσεως τρόπον.

Οἱ Σικελοὶ δεινολογοῦνται μάλιστα ὡς μεγάλως ἀδικούμενοι, ἀφ' οὗ ἡ Κυβέρνησις μετετέθη ἐκ τοῦ Πανόρου εἰς Νεάπολιν μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς βασιλείας τοῦ Φερδινάνδου. Ἀλλὰ τότε κατεχομένης τῆς ἠπείρου ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος, ἐξ ἀνάγκης ἡ Σικελία κατεστάθη τὸ κέντρον τῶν πολεμικῶν κινήματων τῆς Ἀγγλίας. Αὐτόθεν ἡ Ἀγγλία ἐλάβανε τὰς ἀναγκαιὰς εἰς τὸν ἐν Ἰσπανίᾳ στρατὸν αὐτῆς τροφὰς, ἐπέμπε δὲ εἰς αὐτὴν ὡς 150 ἑκατομ. φρ. κατ' ἔτος πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ βασιλείου καὶ τῶν ἄλλων πολεμικῶν χρειῶν. Βεβαίως ἀφ' οὗ ἐξέλιπον τοσαῦτα ὠφέλιμα ἢ μετὰ βολῆ ἐφάνη μεγάλη, τὰ δὲ ὦνα ὑπετιμήθησαν εἰς τὸ δέκατον τῆς πρώτης αὐτῶν ἀξίας. Ἀλλὰ τί πταίει

(1) Ἀτελείας τιρὰς, ἀλλὰ πολὺ ἀσημάντους εἶχε μέχρι τιρὰς καὶ ἡ Λακωνία ὡς πρὸς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν ἀφορίαν τοῦ τόπου. Οἱ Σικελοὶ παρομοιάζουσι πρὸς τοὺς Λάκωνας κατὰ τὰς τοιαύτας ἀξιώσεις ὡς Λακωνεῖς κατὰ τὴν καταγωγὴν καὶ αὐτοὶ· ἀλλ' ἡ γῆ τῆς πατρίδος τῶν ὑπεριερεῖ ὅποιανδήποτε τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν παντοδαπὴν εὐφορίαν.